

Rozloučení se školou

A je to tady! Poslední měsíc na základní škole, nemůžu uvěřit, že uběhlo už devět let.

Nedávno se mi dostala do rukou fotografie z mého prvního školního dne. Stála jsem před našimi vchodovými dveřmi s mou první aktovkou. Přejde mi to jako dnes, když jsem nastoupila do základní školy. Po příchodu do třídy jsem jako první viděla naši paní učitelku, Annu Janočkovou. Měla jsem velkou radost, že mě bude učit někdo tak sympatický. Už na první pohled bylo vidět, že jí práce s dětmi baví a že se těší, až nás bude moci naučit číst a psát. Taky se tak stalo. Naučila nás všechny perfektně číst, psát a počítat. Moc jí chci poděkovat. Děkuji.

Ve čtvrté třídě přišla nová třídní učitelka-Dagmar Pěničková a s ní nové předměty a povinnosti. Následovala pátá třída, kdy už jsem se cítila chvíli velká, protože jsme byli nejstarší na prvním stupni. Pak jsem si ale uvědomila, že se blíží šestá třída a s ní obávaný druhý stupeň. Nakonec byl přechod plynulý, protože nás skvěle připravila naše bývalá třídní učitelka Dagmar Pěničková, za což jí moc děkuji.

Druhý stupeň bylo úplně něco jiného než ten první. Ani jsem nečekala kolik nových předmětů a povinností budeme mít. Druhý stupeň pro mě byl nová kapitola. Přišli k nám žáci z Jindřichova, ze kterých se následně stali noví kamarádi. Třídní učitelkou se stala paní Iveta Vondrušková, která mi nebyla až tak neznámá, jelikož nás na prvním stupni učila anglický jazyk. Zнала jsem ji a moc jsem se na ni těšila. A jak jsem předpokládala, vždy nám se vším pomohla a nikdy nám neřekla, že nemá čas s námi řešit nějaký náš problém. A to se mi na ní moc líbí. Se sedmým ročníkem přišla další novinka, a to druhý cizí jazyk. Nebylo to jednoduché se s tím vypořádat, ale myslím, že většina z nás to zvládla na výbornou. Ve druhém pololetí sedmé třídy přišel další problém, a to pandemie Covidu-19. Byli jsme všichni zavření od poloviny března doma. Ze začátku jsme měli radost, budeme dva týdny doma, takže takové prázdniny, jenže se tak nestalo a sedmé třídy jsme si příliš neužili. Všichni jsme doufali, že v osmé třídě to bude lepší, už žádný covid nebude, bohužel nebylo tomu tak. V září jsme měli všichni radost, že jsme zase spolu a doufali jsme, že tomu tak bude po celý rok. V listopadu jsme už všichni zase byli doma a přetrvalo to pomalu až do května. Když jsme se viděli po tak dlouhé době doma, ani jsem nemohla uvěřit tomu, jak moc všichni vyrostli a vyspěli. Bylo to jako přijít mezi úplně jiné lidi, ale i přes to všechno to byli pořád oni – mí spolužáci.

Devátá třída, nejobávanější rok nás všech, vybrat si střední školu bylo pro většinu těžké, protože je to rozhodnutí, které může ovlivnit budoucí povolání většiny z nás. Já to naštěstí tak složité neměla. Už od šesté třídy jsem měla jasno, že půjdu na Vyšší odbornou školu a Střední průmyslovou školu do Šumperka. Podala jsem si přihlášku a snažila se pořádně připravit na přijímací zkoušky, ať dopadnu, co nejlépe. Měla jsem obrovskou radost, když jsem zjistila, že mě přijali. Nikdy by se mi to nepovedlo bez pomoci paní učitelky Vladimíry Žídkové, která mě i mé spolužáky výborně připravila na přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury. Také bych jí chtěla velmi poděkovat za skvělé hodiny českého jazyka, které mě i mým spolužákům hodně daly nejen do oblasti českého jazyka a literatury, ale i do života. Moc jí tímto děkuji. Další velké díky patří paní učitelce Anně Láníkové za výbornou přípravu na přijímací zkoušky z matematiky a skvělé hodiny matematiky. Také jí tímto moc děkuji. A když paní učitelka Anna Láníková nemohla být přítomna ve škole z rodinných důvodů, byly tu paní učitelky Pavla Rulíšková a Markéta Kochová, které jí plnohodnotně zastoupily. Moc jim děkuji.

Na závěr bych chtěla ještě velmi poděkovat naší úžasné třídní učitelce Ivetě Vondruškové za skvělý přístup ke mně i mým spolužákům. A také moc děkuji všem učitelům za přípravu do ostatních vyučovacích předmětů. Přeji všem hodně štěstí do budoucna a ať se vám všem moc daří.

Beata Jordová, 9.B

Rozloučení se školou

Tak, a je to tady! Poslední rok na Základní škole v Hanušovicích!

Byl to jeden z nejtěžších školních roků na této základní škole. Je to tak. Valí se na nás spousta věcí, kam půjdeme na střední školu a jak zvládneme přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury i matematiky. Chtěla bych tímto poděkovat paní učitelce PaedDr. Vladimíře Žídkové za vzornou a kvalitní přípravu na přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury. Také paní učitelce Mgr. Anně Láníkové, Mgr. Pavle Rulíškové a Ing. Markétě Kochové, které nás připravili na přijímací zkoušky z matematiky.

Učitelé nám na prvním stupni říkali, že druhý stupeň je obtížnější a že nám přibudou další předměty. Měli pravdu. Bylo to tak. Vše jsme úspěšně zvládli a jsme v deváté třídě. Začalo to naší úplně první třídní učitelkou. Chtěla bych poděkovat paní učitelce Anně Janočkové za to, co nás naučila v první, druhé a třetí třídě - číst, psát, počítat. Od čtvrté třídy jsme měli za třídní učitelku Dagmar Pěničkovou a nyní máme poslední třídní učitelku-Ivetu Vondruškovou. Byla to naše opora ve všem. Mohli jsme za ní kdykoliv přijít a popovídat si s ní o našich problémech. Vždy nás vyslechla, poradila, pomohla a hlavně-stála při nás. Mé poděkování patří všem učitelům, co nás, kdy učili. Připravili jste nás na cestu životem. Budete nám chybět. Budeme na Vás vzpomínat pouze v dobrém. Děkuji svým spolužákům, se kterými jsem strávila úžasných devět let života. Ta každodenní legrace, ty naše neshody a další věci. Bude mi to chybět. A také přátelé. Jednoduše bych to shrnula slovy: „Bylo to tady úžasné!“ Čas se naplnil a je na čase ukončit jednu kapitolu života a pokračovat dál. Místo nás sem přijdou noví žáci, kteří zasednou do našich lavic, kde jsme sedávali po 9 let my.

Dominika Ačová, 9.B

Rozloučení se školou

Konec? Opravdu už je konec? Není to tak dávno, co jsem odškrtaval dny, kdy půjdu poprvé do školy. Tenkrát jsem se nemohl dočkat, ale uteklo to jako voda a najednou jsme byli na začátku devátého ročníku. Museli jsme se rozhodnout, kam se vydáme. Výběr střední školy nebyl jednoduchý. Řekl bych, že ten poslední rok utekl asi nejrychleji. Nejnáročnější bylo období přijímacích zkoušek. A ty nervy, než jsme se dozvěděli výsledky! Všichni jsme se dostali tam, kam jsme chtěli. A už je tu konec školního roku, konec jedné etapy mého života a začátek nové.

Na této škole jsem strávil 9 let svého života. Naštěstí jsme byli dobrá parta, která nezkazila žádnou legraci. Nebylo to vždy jednoduché. Zažili jsme i náročná období, ale stejně budeme stále vzpomínat na to hezké a veselé.

Poslední tři roky byly opravdu hodně těžké. Nejdřív nás zbrzdil Covid - 19 a distanční výuka, kvůli které jsme museli mnoho věcí letos dohánět. Ale díky podpoře učitelů jsme to úspěšně zvládli.

Já osobně bych chtěl poděkovat všem vyučujícím, kteří mě za celých devět let učili a zejména pak svým třídním učitelkám: Anně Janočkové, Dagmar Pěničkové a Ivetě Vondruškové. Moc Vám děkuji za vše, co jste mě naučili.

Brzy se každý rozejdeme jiným směrem. Poznáme nové lidi a navážeme nová přátelství. Přeji všem, ať se Vám dobře daří a splní se Vám Vaše sny a životní cíle.

Mějte se krásně a někdy příště na viděnou.....

Daniel Sekanina, 9.B

Rozloučení se školou

Milí učitelé, rodiče a spolužáci!

Jak to pro nás rychle začalo, tak to stejně rychle končí. Nyní nám mezi prsty proběhlo 9 let života, při kterých jsme měli možnost poznat mnoho nových lidí, nabrat nové zkušenosti a naučit se novým věcem, které v mnoha případech budeme v životě potřebovat.

Vše to začalo 1.9.2013, kdy jsme jako třída přišli do nového prostředí Základní školy v Hanušovicích. V první třídě nás přivítala Anna Janočková jako třídní učitelka, která po dobu tří let byla tím, kdo nás naučil základy psaní, čtení a počítání. Postupem času jsme pokračovali do vyšších ročníků s tím, že většina z nás si myslela, že to bude stejné jako dříve, ale vše se postupem let změnilo. Museli jsme si zvykat na těžší předměty, nové učitele, které jsme dostávali do vyučovacích předmětů, které nám postupně přibývaly. Třída jako taková se již od prvního stupně začala rozdělovat do větších skupin, kdy se žáci bavili jen v dané skupince spolu a málokdy se bavili mimo ni. Díky tomu vznikalo mnoho sporů a problémů, ale i přesto jsme je úspěšně zvládli a přešli na druhý stupeň.

Mnoho z nás mělo od druhého stupně velké očekávání, ale nebylo to o nic jiné jak na prvním stupni. Stále to bylo o učení, plánování budoucnosti a poznání nových věcí. Většina z nás si v tuto chvíli začala formovat představu o jejich vysněném povolání nebo škole. Druhý stupeň utíkal rychle jako voda, učivo se náročností stupňovalo, ale nebylo to nic kvůli čemu bychom měli ukončit svou cestu na základní škole. Některé chvíle byly těžké a náročné, ale díky našemu kolektivu se tyto momenty daly zvládnout. Čas utíkal opravdu rychle a z nenadání jsme došli až do deváté třídy. Mnoho lidí v postupu 9 let přestoupilo na jiné školy, nebo z jiných škol přišlo, ale přesto nelituji nikoho, koho jsem za tuto cestu potkal.

Jsmo na konci naší cesty základní školou. Čekalo nás všechny jedno velké rozhodnutí a tím je výběr střední školy. Po něm následovaly přijímací zkoušky, které jsme všichni úspěšně zvládli a nyní jsme ve chvíli, kdy píšeme tuto závěrečnou slohovou práci a začínáme si postupně uvědomovat, že je to všechno za námi. Tímto bych chtěl poděkovat všem pedagogům, se kterými jsem měl možnost za celých 9 let spolupracovat. Jedno velké díky patří naší třídní učitelce Ivetě Vondruškové za všechnu pomoc na druhém stupni, paní učitelce Vladimíře Žídkové a paní učitelce Anně Láníkové za přípravu na přijímací řízení na naše vysněné školy. Také nesmím opomenout poděkovat našim předchozím třídním učitelkám, ostatním učitelkám a učitelům, kteří nás cokoliv nového naučili. Děkuji všem spolužákům za krásných 9 let na základní škole. Tímto naše společná cesta v 9.B končí a nyní můžeme už jen vzpomínat na to, co jsme prožili. Něco končí, něco nového začíná. Musíme doufat, že nás naše nová střední škola dovede k vysněnému zaměstnání a všichni docílíme toho, co jsme si v dětství slíbili. Zážitky zůstanou a my budeme za několik let vzpomínat na to, jaké to bylo dříve. Ještě jednou děkuji všem, kteří mě něco nového naučili, svým spolužákům, a hlavně svým rodičům.

Přeji všem mnoho úspěchů a šťastnou cestu životem.

Daniel Šmotek, 9.B

Rozloučení se školou

V roce 2013 jsem nastoupil do první třídy do Základní školy v Jindřichově.

V té době jsem byl přesvědčen o tom, že moje vzdělávací cíle směřují k zemědělství. Jak plynul čas, tak se moje plány měnily. Vzhledem k tomu, že škola v Jindřichově měla jen první stupeň, tak pro mě pátá třída znamenala něco jako nyní devátá. Po druhé jsem se stal členem třídy nejstarších žáků.

Po vysvědčení v páté třídě jsem se měl rozhodnout, kam vlastně přestoupím na druhý stupeň. Začaly letní prázdniny a já přemýšlel o tom, kde budu pokračovat v dalším vzdělávání. Nakonec jsem se rozhodl pro školu v Hanušovicích a této volby opravdu nelituji.

Bylo 1. září a já přišel do nového kolektivu. Ze začátku jsem si říkal, jak moc bude těžké si najít nové kamarády. Uběhl zhruba týden a poté jsem zjistil, že si s těmi neznámými dětmi mám co říct a svým způsobem jsme si „padli do oka.“ Pamatuji si, když mi každý vyprávěl o tom, že druhý stupeň bude úplně něco jiného. Nevěřil jsem tomu! Ale ono to opravdu bylo něco jiného. Nakonec šestá třída rychle utekla. Ano, přiznávám, občas to jednoduché nebylo, ale převažovaly ty chvíle, kdy to bylo fajn. Jako každý rok nás čekalo vysvědčení. Takže tak, jak to všichni známe, paní učitelce předáme kytičku a my na oplátku dostaneme vysvědčení. Po předání započaly další prázdniny a čekal nás přechod do 7. třídy.

Ano 7. třída, když to tak vezmu, kapitola sama o sobě. V České republice se totiž objevil Covid - 19. Díky této nemoci jsme byli nuceni přestoupit na distanční výuku. Díky této situaci jsme přišli o náš strávený čas s kamarády a učiteli. Chybějící kontakt s učiteli sena nás nepříznivě podepsal. Přes kameru to bylo úplně jiné! Ale musel jsem se sžít s tím, že to budu muset přetřpět a tuto nelehkou dobu zvládnout. V distanční výuce mi to doma vůbec neutíkalo a vše bylo velmi zdlouhavé. Byl to jen denní rituál toho, že ráno v sedm hodin vstanu, dám si snídani a od 8 hodin ráno až do 12 hodin odpoledne sedím u počítače, dívám se do obrazovky a poslouchám vyučujícího. Říkal jsem si: „Kdy toto skončí?“ Tuto stejnou otázku jsem si sám sobě pokládal každý den a jak je všem jasné, odpovědi jsem se nedočkal. Skončilo první pololetí v distanční výuce a já přemýšlel nad tím, jestli se vrátíme zpět do svých školních lavic. A ono ne! Začalo druhé pololetí a podle zpráv ministerstva školství se návrat žáků neplánoval. Takže jsme si na konci roku přišli jen pro vysvědčení. V 8. třídě to bylo velice obdobné. A pro nás všechny to bylo víc a víc nepříjemné, nudné a tak dále. Ve druhém pololetí se k nám dostala příjemná zpráva a zjistili jsme, že náš předpokládaný návrat do lavic bude v květnu. A bylo tomu tak. Byli jsme velice rádi, když jsme se všichni mohli vidět po takové dlouhé době. Celý květen a červen jsme si užili a pilně se připravovali do školy.

Nástup do deváté třídy byl pro mě šokující, a to v tom slova smyslu, protože jsem si uvědomil, jakou rychlostí uběhlo devět let základní školy. Měl jsem také obavy. A jak jinak. Největší strašák byly přijímací zkoušky na naši vysněnou střední školu. A ty mě čekaly v dubnu, přesněji 12. dubna a 13. dubna 2022. Díky učitelům, kteří s námi prožívali to, co cítíme, tak byla pro nás tato situace jednodušší. V prvním pololetí jsme dostali vysvědčení a k tomu jsme také obdrželi přihlášky na střední školu. A už to začalo - příprava na přijímací zkoušky. Poděkování patří paní učitelce Vladimíře Židkové, která nás perfektně připravila na přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury. Dále bych rád poděkoval paní učitelce Anně Láníkové, Markétě Kochové a Pavle Rulíškové za přípravu na přijímací zkoušky z matematiky.

Závěrečné poděkování náleží naší skvělé třídní učitelce Ivetě Vondruškové za krásné čtyři roky a také děkuji za to, že s námi vydržela naše pubertální projevy.

Filip Tabiš, 9.B

Rozloučení se školou

Vážení učitelé, milí spolužáci!

A je to tady! A je konec! Rok se s rokem sešel.

Takto začíná téměř každá závěrečná slohová práce, kterou pravidelně píší žáci devátých tříd na naší Základní škole v Hanušovicích. A já můžu začít stejným sloganem. A je to tady!!! Vrátím se na úplný začátek - do roku 2013.

Představte si, že je vám šest let a vaše máma vás poprvé ráno vzbudí, že musíte do školy. Ten pocit je vzrušující, ale zároveň i znepokojující. Dítě si řekne: „Co když si tam nenajdu žádného kamaráda? Co když mi nepůjde učení?“ Takové obavy jsou zcela zřejmé, dokonce i já jsem je měl. Posuňme se ale dál. Už jen to nové prostředí školních lavic je velmi neobvyklé, natož když pak vzhlednete k výši na nějakého deváťáka, který se na vás tváří jak na tvora z jiné planety. Ale to už předbíháme.

V první třídě jsme se učili plno zajímavých věcí, jako třeba první písmenka a číslice nebo i to, jak se jmenuje mládě od kravičky atd. Tyto základy nás výborně naučila paní učitelka Anna Janočková, která na nás byla vždy hodná a přívětivá. Byla to naše historicky první učitelka. Děkuji ji moc za všechno.

Uběhlo to jako voda a v ruce jsme drželi své první vysvědčení. Poprvé vidíte, že jste něco dokázal, že něco doopravdy umíte. Paní učitelku jsme pak měli až do třetí třídy a tady začal největší postrach žáků třetí třídy: anglický jazyk. Nakonec to nebylo tak hrozné. Všichni jsme ho zvládli a už jsme z něj neměli takovou obavu. Na konci třetí třídy už jsme se cítili jako znalostmi obrnění silní hoši, co hravě zvládnou cokoli.

Avšak tento pocit hned zmizel po příchodu paní učitelky Dagmar Pěničkové. Kdybyste viděli ty naše dětské tváře, jak reagovali na příchod naší nové třídní učitelky. Ten zážitek je nezapomenutelný. Na paní učitelku jsme si rychle zvykli a ihned se s ní skamarádili. Čtvrtá a pátá třída utekla jako voda. V páté třídě proběhlo velké zastrašování ze stran učitelů, které bylo oprávněné. „Na druhém stupni je to mnohem těžší, připravte se na to!“ slýchali jsme den co den. A pak to přišlo-znovu loučení s naší třídní učitelkou. Děkuji ji moc za dva krásně strávené roky mého školního života.

Ani jsme se nenadáli a byl tu druhý stupeň, šestá třída, vyšší patro, nová třídní učitelka Iveta Vondrušková, které děkuji za to, že to s námi vydržela a že nás dotáhla až do konce naší cesty základní školou. Dále tu bylo více učitelů, více předmětů, zkrátka byl to „mazec.“ Tolik nových věcí, které na nás čekali. Avšak vše jsme úspěšně zvládli a hurá do sedmé třídy, kdy nám přibyl druhý cizí jazyk a nově i volitelný předmět. Ufff! Blížíme se už do finále, jak se zdá. V osmé třídě nám přibyla chemie a odpolední vyučování. Navíc v těchto dvou letech nás zastihla světová pandemie Covid-19 a my zůstali doma za obrazovkami notebooků, počítačů či telefonů a pravidelně jsme se přihlašovali na online výuku. Popravdě mi to vůbec nechybí a jsem raději ve škole mezi svými spolužáky. Určitě to byla dobrá zkušenost do budoucna.

Devátá třída. Všichni si oddechli. No konečně. Ale vzápětí přišla studená sprcha. Přípravy na přijímací zkoušky k dalšímu vzdělávání na středních školách. To bylo asi nejtěžší školní období, co jsem, kdy ve škole zažil. A pak to přišlo! Dvanáctého a třináctého dubna, přijímačky!!!

Opravdu moc děkuji všem učitelům, kteří se podíleli na naší přípravě na tuto první větší zkoušku v našem životě.

Závěrem bych chtěl poděkovat za devět let mého života, na které nikdy nezapomenu.

Mé díky patří všem, co jste se podíleli na našem pobytu na základní škole. Mým spolužákům přeji, ať se jim na nové střední škole líbí, ať se jim splní všechny sny, ať mají na co vzpomínat a doufám, že se někde potkáme a popovídáme si. Ještě jednou děkuji opravdu všem našim učitelům, co nás touto dlouhou cestou provázeli a co nás naučili. Dále také upřímně děkuji personálu hanušovické školy, jako jsou uklízečky, kuchařky a školník za to, že nám po celou tu dobu poskytovali krásné čisté prostředí, ve kterém se nám dobře učilo, jedlo, ale i tvořilo mnoho přátelství, vztahů a plno dalších zajímavých věcí. A na závěr musím poděkovat našim rodičům, kteří s námi byli za každé situace, co se nám přihodila a že při nás stáli, ať už jsme udělali cokoli. Děkuji Vám moc, Vám všem.

Vážení učitelé, milí spolužáci, drazí kamarádi, loučím se s vámi všemi a doufám, že se nevidíme naposled. Bylo mi ctí tu s Vámi být.

Jakub Rajnoha, 9.B

Rozloučení se školou

Milí učitelé, spolužáci!

Rok se s rokem sešel a stejně jako před 9-ti lety, kdy nám dávala paní učitelka naše první vysvědčení, tak brzy dostaneme poslední vysvědčení na Základní škole v Hanušovicích.

Pokud bych měl zalovit v paměti a zavzpomínat na mé první setkání se školou, vzpomenu si na zápis do první třídy. Když jsem pak společně s ostatními prvňáčky 1. září 2013 nastoupil do první třídy, těšil jsem se na má první razítka i na první jedničku.

Snad nejkrásnějším dnem v první třídě byl den, kdy jsme dostali své první vysvědčení, většinou samé jedničky. Jenže roky plynuly a vedle jedniček se na vysvědčení objevovaly i dvojky, trojky a jiné známky. Společně s báječným kolektivem jsme rostli, stávali se chytřejšími a jezdili na výlety. Jak léta plynula, končil první stupeň a začínal druhý, přibývaly nové předměty, jako například chemie a druhý cizí jazyk. Přibývali i noví spolužáci a také nové třídní učitelky nebo učitelé. Od šesté třídy jsme se museli začít víc učit, ale některým se příliš nechtělo. S druhým stupněm tu byly i horší známky na vysvědčení, kde místo jedniček a dvojek už přibyla i nějaká ta trojka nebo i horší známky.

Nestihli jsme se ani rozhlédnout a už tu byla 9. třída. To byl asi nejtěžší rok, který jsme ve škole zažili. Čekalo nás nejtěžší rozhodnutí, na kterou školu se máme přihlásit. Hodně nám v tom pomohla a ulehčila nám rozhodování paní učitelka Vladimíra Žídková. Po přijímacích zkouškách a následném čekání, zda budeme přijati na tu či onu střední školu, se většina spolužáků, ale i já, na školu dostal. Já jsem nemusel skládat přijímací zkoušky, ale i tak jsem byl nervózní, jestli se na 100% dostanu na vysněnou střední školu.

Touto cestou chci velmi poděkovat všem učitelům, žákům i rodičům za pomoc a trpělivost, kterou s námi museli mít celých devět let, a i oni jsou rádi jako my, že se nám to všem tak dobře podařilo.

Jiří Jelínek, 9.B

Rozloučení se školou

A je to tady! Posledních několik dní v této škole, posledních pár dní, co vidím své spolužáky a učitele. Už je to 9 let, co jsem usedl do školních lavic.

V roce 2013 jsem vstoupil do Základní školy v Jindřichově a následně v 5. ročníku jsem odešel do hanušovické školy. Příliš si už nevzpomínám na tyto časy, ale vím, že byly dobré a asi i nejlepší v tuto těžkou moderní dobu. V této závěrečné slohové práci se chci vyhnout COVIDU - 19 a vyplavit ze sebe něco jiného, než mají ostatní spolužáci napsáno v předešlých pracích.

V 6. ročníku jsem se ocitnul na úplně novém místě, v novém prostředí, s novou třídní učitelkou Ivetou Vondruškovou a mezi novými spolužáky a následně i kamarády.

Nevěděl jsem, co mě čeká ve „vyšším stádiu školy," a tak jsem se těšil, až jednou budu též velký deváťák. Nyní už vím, že není nic na tom být deváťák. Je to stejné jako být páták. Rozdíl je v tom, že člověk je větší. Moc jsem si užil 5let na jindřihovské základní škole a 4 roky na hanušovické základní škole.

Tímto bych chtěl poděkovat třídní učitelce Ivetě Vondruškové za školní výlety a pěkné vedení třídy. Poděkování patří i paní učitelce Anně Láníkové za matematiku, se kterou už tolik nezápasím jako dříve. Velký dík náleží paní učitelce Vladimíře Žídkové za pěkné hodiny českého jazyka a literatury a za svědomitou přípravu žáků na přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury. Samozřejmě také děkuji svým spolužákům za příjemná léta strávená v této základní škole.

Jakub Trošok, 9.B

Rozloučení se školou

Milí učitelé, rodiče a spolužáci!

Je to tady! Ani jsme se nenadáli a už jsme v deváté třídě. Rok se s rokem sešel a stejně jako před devíti lety, kdy nám dávala paní učitelka Anna Janočková naše první vysvědčení, tak i tento rok dostaneme naše poslední vysvědčení na Základní škole v Hanušovicích.

Pokud bych si měla zavzpomínat na mé první setkání se školou, vzpomenu si na zápis do první třídy. Spolu s ostatními prvňáčky jsme 1.zářím 2013 usedli poprvé do školních lavic a těšili jsme se na svá první razítka a na naši první jedničku. Paní učitelka Anna Janočková nás naučila číst, psát, počítat a všechny tyto důležité školní povinnosti. Měla s námi velkou trpělivost a za to si zaslouží velké díky.

Snad nejkrásnějším dnem v první třídě byl den, kdy jsem dostala své první vysvědčení. Jenže roky plynuly a vedle jedniček se na vysvědčení objevovaly i jiné známky. Společně s mladým kolektivem jsme rostli, stávali se chytřejšími a jezdili na výlety. Jak léta plynula, končil první stupeň a začínal druhý. Přibývaly nové vyučovací předměty, noví spolužáci a také nová třídní učitelka-paní učitelka Iveta Vondrušková. Od šesté třídy jsme se museli začít víc učit, ale některým se příliš nechtělo.

Nestihli jsme se ani rozkoukat a už tu byla devátá třída. To byl asi nejtěžší rok, který jsme ve škole zažili. Čekalo nás nejtěžší rozhodnutí, na kterou školu se máme přihlásit. Hodně nám v tom pomohla výchovná poradkyně školy – paní učitelka Vladimíra Žídková, paní učitelka Iveta Vondrušková a samozřejmě naši rodiče. Po přijímacích zkouškách a následném čekání, zda se dostaneme na tu či onu školu, na kterou jsme se přihlásili, se nám všem ulevilo, když jsme se dozvěděli o úspěšném přijetí na naši střední školu.

A proto chci touto cestou velmi poděkovat všem pedagogům, hlavně paní učitelce Ivetě Vondruškové za to, že nám vždy pomohla, poradila, vyslechla a za to že s námi měla tak velkou trpělivost. Samozřejmě chci také poděkovat paní učitelce Vladimíře Žídkové a Anně Láníkové za vzornou přípravu na přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury i matematiky. Děkuji rodičům a spolužákům za veškerou pomoc a podporu.

Na tuto Základní školu v Hanušovicích sice již nikdy chodit nebudeme, ale ty nádherné vzpomínky zůstanou navždy. Život jde dál, proto přeji všem svým spolužákům mnoho štěstí a úspěchů na jejich dalších životních cestách.

Kateřina Hanáková, 9.B

Rozloučení se školou

Milí učitelé, rodiče a žáci!

Nastal ten čas, kdy jsme se objevili v 9. ročníku. Rok se s rokem sešel přesně jako před devíti lety, kdy nám naše úplně první třídní-paní učitelka Anna Janočková předala naše první vysvědčení. I tento rok dostaneme úplně poslední vysvědčení na Základní škole v Hanušovicích od naší třetí, a zároveň poslední, třídní paní učitelky-Ivety Vondruškové.

Když bych si měl vzpomenout na úplně první moment, kdy jsem se setkal se školou, vzpomenu si na mé první usazení do školních lavic, které proběhlo společně i s dalšími prvňáčky 1. září roku 2013. Těšili jsme se na naše úplně první jedničky. Paní učitelka Anna Janočková nás naučila to nejdůležitější, a to číst, psát a počítat. Seznámila nás v té době pro nás s velkou školou. Všechno toto s námi zvládla skvěle a za to si zaslouží jedno velké díky.

Nejkrásnějšími dny byly vždy ty, kdy nám bylo dáno naše vysvědčení a začaly letní prázdniny. Dny i roky plynuly a na vysvědčení bylo více známek. Přibývaly tam i jiné známky než jen jedničky, ale to už bylo na každém z nás, co tam chceme mít. Dny, měsíce i roky plynuly a my jsme rostli a vyvíjeli se. Společně s tím jsme si spolu zažili i mnoho krásných zážitků, nabírali nových vědomostí a stali se chytřejšími. Na konci třetí třídy jsme se rozloučili s paní učitelkou Annou Janočkovou a nastoupili do čtvrté třídy. Novinka nebyla jen to, že jsme zase o rok dál, ale i to, že nás přivítala naše nová třídní paní učitelka Dagmar Pěničková. Společně s paní učitelkou jsme se rychle seznámili a hned jsme si začali užívat naše dva společné roky. Skvěle jsme se spolu bavili, užívali si nádherné školní výlety a byli jsme šťastní. Paní učitelka nás skvěle připravila na druhý stupeň, o kterém nám všichni říkali, že bude daleko těžší než dosavadní první stupeň.

Nastal obávaný druhý stupeň. Opravdu byl těžší než ten první, ale my jsme byli dobře připraveni a zvládli jsme to. S nástupem na druhý stupeň jsme se seznámili i s naší novou a zároveň poslední třídní paní učitelkou-Ivetou Vondruškovou, ale taky s novými učiteli a spolužáky. Pak bohužel nastala doba, která nás všechny ovlivnila, a to byla distanční výuka, která trvala téměř dva roky. Přesto všechno jsme se úspěšně dostali dál, a to jak díky skvělým rodičům, tak i učitelům. Teprve na začátku deváté třídy jsme se mohli zase začít učit prezenčně.

Devátá třída, poslední rok strávený na této základní škole. Byl to asi ten nejtěžší rok, co jsme ve škole mohli zažít. Čekalo nás jedno těžké rozhodnutí, které spočívalo v tom, na jakou školu se vydáme dál. V těchto těžkých chvílích nám pomáhaly naše skvělé paní učitelky, paní učitelka Iveta Vondrušková a naše jedinečná češtinářka a výchovná poradkyně, paní učitelka Vladimíra Žídková. Samozřejmě nemůžu zapomenout i na naše rodiče. Když bylo po přijímacích zkouškách, tak stále jsme byli všichni ve stresu, neboť jsme netrpělivě čekali na výsledky. Nakonec jsme se všichni dostali na střední školy.

Tímto bych chtěl poděkovat všem pedagogům, hlavně paní učitelce Ivetě Vondruškové, která s námi vždy mluvila na rovinu, vyslechla nás, chovala se k nám pěkně, poradila nám a měla s námi obrovskou trpělivost. Také chci poděkovat paní učitelce Vladimíře Žídkové, která si s námi vždy hezky povídala, pěkně se k nám chovala, také vždy poradila a báječně nás připravila na přijímací zkoušky, ale i na další roky studia i života. Velké díky si zaslouží i tyto tři paní učitelky, které nás společně připravovaly na přijímací zkoušky z matematiky - paní učitelka Markéta Kochová a paní učitelka Pavla Rulíšková, samozřejmě také naše jedinečná matematikářka paní učitelka Anna Láníková, které bych chtěl poděkovat nejen za přípravu, ale i za ty senzační roky, které jsme s ní mohli zažít. Děkuji rodičům, spolužákům a i ostatním lidem za pomoc a podporu.

Na tuto Základní školu v Hanušovicích už sice chodit nikdy nebudeme, ale ty nádherné vzpomínky v nás zůstanou navždy. Život jde dál, proto bych chtěl popřát všem svým spolužákům mnoho štěstí a úspěchů na jejich dalších životních cestách.

Lukáš Jakubčík, 9.B

Rozloučení se školou

Rok se s rokem sešel a my se pomalu musíme rozloučit. Vzpomínám na ten den, kdy jsme se všichni potkali v jedné třídě. Byli jsme nervózní a nevěděli jsme, co nás čeká. V první třídě jsme se naučili číst, psát a počítat. Za to můžeme poděkovat paní učitelce Anně Janočkové. Pamatuju si, jak jsem byla nadšená, když jsem dostala své první vysvědčení. Úspěšně jsme zvládli první a druhou třídu. Pak přišla třetí třída a s ní anglický jazyk, ze kterého jsme měli obavy, ale nakonec jsme ho všichni úspěšně zvládli. Pak následovala čtvrtá a pátá třída a s nimi také nový třídní učitel. Tím se stala paní učitelka Dagmar Pěničková, které taky patří velké díky. Za dva roky jsme nasbíraly několik krásných vzpomínek.

Druhý stupeň k nám přivedl nové spolužáky, učitele, vyučovací předměty a také novou třídní učitelku Ivetu Vondruškovou. Od šesté třídy nám přibýlo mnohem víc učení, takže jsme se museli pilně připravovat na vyučování. V sedmé třídě přibyl další cizí jazyk, ze kterého jsme měli nejdříve obavy, ale podle mě jsme ho zvládli na jedničku. Pak ale přišlo něco, co nikdo nečekal-koronavirus. Mysleli jsme, že to bude na chvíli, ale to jsme se mýleli, protože jsme šli do školy jenom pro vysvědčení.

V osmé třídě jsme doufali, že se budeme vzdělávat ve škole, ale nebylo to tak. Od listopadu jsme byli zase doma až do května. A pak přišla devátá třída a tím pádem poslední rok na základní škole. Čekalo nás nejtěžší rozhodnutí, na kterou školu si máme podat přihlášku. Ne všichni věděli, kam mají jít, co by je bavilo a naplňovalo po zbytek života. Někteří měli při výběru střední školy jasno hned od začátku. K středoškolskému studiu jsem si vybrala střední zdravotnickou školu a obchodní akademii. Když byly přihlášky poslány, už nám nezbývalo nic jiného než čekat a připravovat se. A pak to přišlo. Nejvíce obávaný den devítky-přijímací zkoušky. Den, kterého jsme se nejvíce obávali. Nakonec jsme to všichni zvládli a jsme přijatí na naší vysněnou školu.

Je červen, to znamená poslední měsíc na základní škole. A já bych chtěla poděkovat všem učitelům, kteří nás učili a neztratili s námi trpělivost. Také chci poděkovat paní učitelce Anně Janočkové a Dagmaře Pěničkové. Velké díky patří paní učitelce Ivetě Vondruškové, která tady pro nás vždy byla a pomohla nám vyřešit každý problém. Mohli jsme si s ní povídat o vážných i legračních tématech. Za skvělou přípravu na přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury bych chtěla poděkovat paní učitelce Vladimíře Žídkové a také za to, jak nám pomáhala při výběru budoucího povolání. Díky patří také paní učitelce Anně Láníkové, paní učitelce Pavle Rulíškové a paní asistence Markétě Kochové za přípravu na přijímací zkoušky z matematiky. Závěrem bych chtěla poděkovat mým spolužákům za krásných devět let. Zažili jsme spolu tolik situací, na které můžeme už jen vzpomínat. Samozřejmě nastaly mezi námi někdy neshody nebo hádky, ale ty jsme vždy společně vyřešili.

Přeji všem hodně úspěchů na středních školách a ať se Vám všem dobře daří.

Lucie Pavlínová, 9.B

Rozloučení se školou

A je to tady! Poslední týdny na této škole, na které jsem se učil a užíval legraci, ale také i mnoho stresů. Celých devět let uběhlo jako voda. Pamatuji si jako malý kluk na první den školy, na který jsem se těšil. Samozřejmě, že jsem měl obavy úplně z prvních učitelů a spolužáků, s nimiž budu trávit většinu času. Chtěl bych poděkovat paní učitelce Anně Janočkové, která nás naučila základy psaní a počítání a připravila nás na následující ročník, který byl těžší než první třída. Uběhly čtyři roky a my se objevili ve čtvrté třídě. V tomto období nás podporovala a byla naší třídní učitelkou paní učitelka Dagmar Pěničková, které také děkuji za ty dva roky, které s námi strávila. „Tak, a je to tady,“ říkali jsme si, „druhý stupeň“. Mysleli jsme, že toto bude nejtěžší období celé základní školy. Z poloviny jsme měli pravdu. A byla tu šestá třída. Také jsme začali mít neshody v různých názorech, což také zavinilo většinu hádek. Tyto hádky by byly mnohem horší, kdyby nám je nepomáhala řešit naše třídní paní učitelka Iveta Vondrušková. Tímto bych jí chtěl také poděkovat za to, že měla s námi pevné nervy. Sedmá a osmá třída byly nejtěžší ze všech tříd. Přibylo nám mnoho nových vyučovacích předmětů. Také jsme ale začali přemýšlet o budoucnosti a o středních školách, na které se vydáme za dva roky. Devátá třída. Tato třída byla těžká hlavně v tom, že jsme se rozhodovali, na jaké střední škole strávíme další 3-4 roky. To ale nebylo jediné, z čeho jsme se tolik stresovali. Neustále jsme mysleli na to, jak zvládneme přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury i matematiky. Naštěstí nám nejen s tímto, ale i s ostatními záležitostmi v souvislosti s volbou budoucího povolání, vždy pomohla paní učitelka Vladimíra Žídková, za což moc děkujeme. Stejně tak bych chtěl poděkovat paní učitelce Anně Láníkové, která nás také velmi dobře připravila na přijímací zkoušky. Poděkování náleží také všem paním učitelkám a pánům učitelům, kteří nás aspoň jednou za těch devět let učili. Velký dík patří všem mým spolužákům za skvěle prožitou základní školu. Přeji vám hodně štěstí a zdraví v životě.

Miroslav Pavlů, 9.B

Rozloučení se školou

Jedno velké díky, to je to, co bych Vám chtěl říct. Ale jak to vlastně začalo? A komu to díky patří?

Naše cesta začala před devíti lety v jeden, pro nás velmi významný den, a to bylo vítání prvňáčků. S mnohými jsem se už znal, ale s některými jsem se viděl poprvé, a to hlavně s novou paní učitelkou. Poznal jsem nové kamarády, naučil jsem se psát, číst a počítat, jezdil jsem na školní výlety, nacvičoval jsem různé besídky a bavil se. Ani jsem se nenadál a šel jsem do čtvrté třídy, kde mě přivítala nová třídní učitelka. Ze začátku jsme se jí obával, protože byla nová na naší škole, ale napětí do měsíce pominulo a já jsem zjistili, že paní učitelka Dagmar Pěničková je fajn. Já a mí spolužáci jsme se s ní měli o čem bavit a čemu se zasmát. S ní jsme poprvé nocovali ve škole a byli jsme na dvoudenních výletech. I přes krušnější chvíle to byly super dva roky. Naše třídní nás nestrašila druhým stupněm jako ostatní, ona nás na něj připravila a věřila, že to tam zvládneme. A věřila správně. V šesté třídě na nás už čekala třídní učitelka Iveta Vondrušková, známá z hodin anglického jazyka. Provází nás druhým stupněm do současnosti. Ano bylo to těžší, ale myslím si, že všichni noví učitelé se snažili nám to ulehčit. Postupně jsme si na nové učitele, předměty i povinnosti zvykli a šestá třída utekla jako voda. V sedmé třídě na nás čekalo rozhodnutí, které nás rozdělilo na dvě skupiny. Jedna skupina si vybrala ruský jazyk a druhá německý jazyk.

V prvním pololetí jsme se učili normálně, ale 10.3.2020 nám v hodině tělesné výchovy řekl pan zástupce něco, co asi nikdo nečekal. Sdělil nám, že další den nemáme chodit do školy a vrátíme se asi po týdně. Žáci byli nadšení! V tu chvíli nikdo nevěděl, že se na nás řítí něco, co nám všem zasáhne do života. Kvůli koronaviru jsme téměř rok a půl seděli zavření doma, viděli se jen přes monitory a ve škole jsme strávili měsíc před a měsíc po prázdninách. Toto období nás značně ovlivnilo a samozřejmě to mělo na naši třídu velký dopad. Vždycky jsme byli prospěchově silnější třída, ale bohužel se to odráželo v našem kolektivu a po návratu do škol se to ještě zhoršilo. My jsme se dokázali v některých záležitostech spojit i jsme se společně zasmáli. Vztahy ve třídě však byly napjaté a bohužel jsme se nedokázali bavit tak jako dříve. Mohli jsme si ten poslední rok „na naší základce“ více užít, ale i přes všechny starosti mě to tady s vámi bavilo.

A komu tedy patří opravdové díky? Samozřejmě děkuji všem-od pana školníka, přes kuchařky, až po celý učitelský sbor a pana ředitele. Ale největší dík patří třídním učitelkám Anně Janočkové, která nás skvěle naučila základní dovednosti, Dagmar Pěničkové, se kterou jsme se vždy zasmáli a Ivetě Vondruškové, na kterou jsme se mohli s čímkoliv obrátit a vždy tu pro nás byla. Velké díky také patří paním učitelkám Vladimíře Žídkové a Anně Láníkové, které nás připravili na naši asi nejtěžší zkoušku prozatímního života a neztráceli s námi trpělivost. Nesmím zapomenout na naši třídu, které i přes všechny spory a starosti děkuji za celou dobu, co jsem s nimi strávil. Uteklo to jako voda a já tu teď sedím a přemítám si těch devět let. Vzpomínám na všechno dobré i zlé a čekám, co mi přinese školní rok na nové škole.

Nakonec bych chtěl popřát mým spolužákům, ať se jim v dalším životě daří, učitelům přeji pevné nervy s novými i stávajícími žáky a žákům, aby si ten čas, který tráví na této škole pěkně užili. Bylo mi potěšením a budu na Vás všechny vzpomínat jen v tom dobrém.

Brzy na shledanou!

Matyáš Poprach, 9.B

Rozloučení se školou

Devět let je dlouhá doba, ale když se ohlédneme zpět, utekly nám jako voda.

Když jsme v září roku 2013 vstupovali do první třídy s kornouty většími než my sami, těšili jsme se na jedničky, razítka, paní učitelku a na nové kamarády. Den, kdy jsme jako prvňáčkové dostávali vysvědčení, byl určitě krásný. Později se na vysvědčení objevovaly nejenom jedničky, ale i dvojky, trojky.... Někteří spolužáci odešli, ale přicházeli jiní a dobré jádro kolektivů se neměnilo. Stejně tak přibývaly společné zážitky ze školních výletů a dalších akcí.

Než jsme se stačili rozhlédnout, přešli jsme na 2. stupeň, kde na nás čekaly velké změny - noví třídní učitelé, spousta dalších učitelů a předmětů. A opět i tady jsme zažili skvělé výlety, lyžařské výcvikové kurzy, projektové dny, měřili jsme svoje schopnosti a dovednosti ve vědomostních a sportovních soutěžích. Tak, jak jsme rostli, nabírali jsme nové zkušenosti, vytvářeli si vlastní názory.

Co se zdálo jako nejtěžší chvíle na základní škole, bylo období přijímacích zkoušek, kde jsme měli prokázat, že jsme se za těch 9 let opravdu něco naučili. Přijímací zkoušky jsme všichni úspěšně zvládli, hlavně díky našim učitelům, kteří nás na ně skvěle připravili a snažili se, aby učivo pochopil úplně každý žák. Od dnešního dne budeme na svou základní školu jen vzpomínat, na učitele, na své spolužáky a na úspěchy, které jsme zde prožili.

A tímto bych chtěla poděkovat hlavně naší úžasné češtinářce-paní učitelce Vladimíře Žídkové a skvělým vyučujícím matematiky – paní učitelce Anně Láníkové a paní učitelce Pavle Rulíškové a samozřejmě i mým nejlepším třídním učitelkám Ivetě Vondruškové a třídní učitelce Anně Janočkové. Tak se s vámi loučím a doufám, až se někdy potkáme, že si spolu zavzpomínáme na těch krásně společně prožitých 9 let školní docházky.

Natálie Honišová, 9.B

Rozloučení se školou

A je to tady - 9. třída. Čas, kdy jsme všichni jako utržení z řetězu a kdy se chystáme přejít na jinou školu. Všichni jsme napjatí, jaký tam bude kolektiv, učitelé a jak bude náročné učivo. Paní učitelky/učitelé nás varovali, že na střední škole bude vše těžší a že se budeme muset více učit. Nedávno jsme se ještě učili číst, psát a počítat. Za těch 9 let to tak neskutečně rychle uteklo. Na jednu stranu jsem rád, že poznám nové lidi a konečně změní prostředí, ve kterém se budu vzdělávat, ale bude mi chybět těch fajn prožitých 9 let se svou třídou a se svými učiteli a učitelkami. Chtěl bych poděkovat paní učitelce Vladimíře Žídkové za perfektní výuku češtiny, paní učitelce Anně Láníkové za to, že se mnou měla trpělivost v matematice, paní učitelce Anetě Suchánkové za super angličtinu, kterou určitě budu potřebovat na střední škole.

Moc bych chtěl poděkovat naší třídní učitelce Ivetě Vondruškové, která se s námi smála a povídala si. Vzpomínám na neskutečně rychlých a krásných 9 let na této základní škole. Ačkoliv jsme se občas neshodli, tak na zážitky se svou třídou nikdy nezapomenu. Teď přichází ten moment, kdy se všichni vydáme životní cestou za našimi sny a vzpomínky na naše přátele ze základní školy s námi půjdou do dalšího života.

Pavel Malaska, 9.B

Rozloučení se školou

Jako první bych poděkoval paní učitelce Anně Janočkové za její nekonečnou trpělivost a ochotu, která mi umožnila zkrotit neposlušná písmenka a číslice a za zájem, se kterým se mi věnovala na prvním stupni.

Dále chci poděkovat všem učitelkám a učitelům, které jsem poznal při studiu na hanušovické základní škole, za pomoc a ochotu, nám žákům, poslušným i neposlušným, předat to, co nám předáno být mělo.

A ten největší dík díků patří paní učitelce Vladimíře Žídkové za její klid, pochopení, vždy otevřené dveře pro radu i povzbuzení a hlavně za to, že nám neustále dávala další a další šance ke zlepšení vědomostí - nás jako lidí, žáků. Díky.

Štěpán Martinka, 9.B

Rozloučení se školou

Vážení učitelé, spolužáci a rodiče,

naše školní léta na základní škole utekla jako voda a nyní tu máme devátý ročník, který je zároveň naším posledním. Když jsme nastupovali do první třídy, většina z nás se především těšila, ale zároveň jsme byli i nervózní. Ptali jsme se sami sebe i lidí okolo nás, zda si najdeme kamarády, jestli bude učení těžké a co všechno prožijeme. Jeden by si myslel, že máme spoustu času, ale rázem bylo devět let mrknutím oka pryč. Vždy jsme nebyli zrovna nejlepší kolektiv, ale když šlo do tuhého, dokázali jsme držet pospolu. Odnášíme si s sebou především mnoho krásných vzpomínek a zážitků, které si za několik let budeme připomínat na třídních srazech. Jeden silný zážitek, na který nikdy nezapomeneme byla distanční výuka, která nám učení značně zkomplikovala. Vídali jsme se jen skrze monitory a přiznejme si, že jsme v té době celkem zlenivěli. Od učení nás rozptylovalo hlavně domácí prostředí. Tento problém jsme dokázali překonat a vrátili jsme se zpět do lavic i normálního života.

Myslím, že jsou na místě hlavně slova díků. Spolužákům, za krásných devět let života, učitelům za pevné nervy a ochotu, jmenovitě paní učitelce Vladimíře Žídkové, díky které byla čeština nejen učení, ale i zábavou. Poděkování náleží i třídním učitelkám-Anně Janočkové, Dagmar Pěničkové a Ivetě Vondruškové, které nás vzaly pod svá křídla a provedly nás celým tímto školním obdobím a hlavně našim rodičům, kteří si s námi prožili dobré i ty horší chvíle a nikdy nad námi nezlomili hůl.

Tímto se tedy loučím a uzavírám jednu kapitolu svého života. Přeji vám všem hodně štěstí v dalším studiu i v osobním životě.

Snad brzy na shledanou.

Štěpánka Urbanová, 9.B

Rozloučení se školou

Právě je 31. května 2022 a do posledního zvonění pro nás deváťáky už zbývá jen poslední měsíc. Sama nemůžu uvěřit, že už jsme téměř na konci devítileté povinné školní docházky a už za chvíli si každý půjdeme svou vlastní cestou.

Našich společných 9 let začalo 1. září 2013. Za třídní učitelku jsme dostali paní učitelku Annu Janočkovou, se kterou jsme se učili první písmenka a čísla. Měla s námi vždy trpělivost a byla na nás velice hodná.

Všichni jsme se začali navzájem poznávat a hledat si nové kamarády. Uběhla první, druhá třída a přišla třetí, ve které nás čekal náš první cizí jazyk: angličtina. Myslím, že jsme se všichni jako malí těšili, až doma předvedeme, jak mluvíme anglicky a vytáhneme se i třeba před našimi mladšími sourozenci a rodinou. Angličtina ovšem nebyla jediná nová věc, jež nás čekala ve třetí třídě. Museli jsme se pomalu loučit i s naší první paní třídní učitelkou a chystat se na nové učivo i učitele, které nás čekali na začátku čtvrté třídy.

Tři roky ve škole uběhly jako voda a my nastupovali do čtvrté třídy, kde nás přivítala paní učitelka Dagmar Pěničková. Všichni jsme byli napjatí, jak to bude dál, protože jsme se s paní učitelkou navzájem neznali a nevěděli jsme, co od sebe máme čekat. Po seznámení a několika měsících ve společném kolektivu jsme začali jezdit na velké výlety, které nás postupně spojovali a upravovali naše kamarádské vztahy. S paní učitelkou byla vždy legrace a mohli jsme se s ní bavit o všech různých tématech. Paní učitelka s námi byla po dobu dvou let do páté třídy, kdy nás připravovala do šesté třídy, tedy už na druhý stupeň. Všichni jsme se obávali, že na druhém stupni to bude o hodně těžší, že tam budou přísnější učitelé a že se tam už s námi nikdo mazat nebude.

A bylo to tady... Nastoupili jsme na druhý stupeň. Mohla bych říct, že jsme opravdu vyhráli naši novou třídní učitelku-paní učitelku Ivetu Vondruškovou. V hodinách anglického jazyka byla na nás hodná, chápala nás a hezky se s ní povídalo. Přišel sedmý a osmý ročník a s ním přišla i pandemie COVID - 19. Museli jsme být doma a učit se online formou. V osmé třídě jsme dostali další volitelný předmět - výběr mezi ruským a německým jazykem. Přibylo nám také odpolední vyučování a my pochopili, že se opravdu už musíme snažit a že známky v osmém a příštím devátém ročníku budou velmi důležité. Teď zpět k pandemii ... V této situaci, ve které jsme se neviděli, jsme všichni vyrostli. Na konci osmé třídy, kdy jsme se vraceli opět do školy, jsme se téměř nepoznávali. I když jsme se dva roky neviděli, i tak se v čase, kdy jsme mohli chodit do školy, uskutečnilo hodně společných akcí. Postupně přicházely vysvědčení, společné školní akce i výlety, radosti i problémy. Pomalu ale jistě jsme došli k poslednímu roku na naší základní škole.

Ve školním roce 2021/2022 jsme se museli rozhodnout, kam podáme přihlášky na střední školy. Začali jsme se připravovat na největšího strašáka deváté třídy, kterým byly pro některé z nás přijímací zkoušky. V tomto období nám pomáhali nejvíce paní učitelka Vladimíra Žídková a Anna Láníková. Paní učitelka Láníková ovšem nemohla být ve škole stále, a tak ji zastupovaly paní učitelky Pavla Rulíšková a Markéta Kochová. Všechny paní učitelky nás celou dobu uklidňovaly a byly na nás příjemné a empatické. Na přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury i matematiky nás připravily na výbornou a myslím, že se nám to všem povedlo.

Tímto bych chtěla velice poděkovat všem učitelkám i učitelům, co nás učili celých devět let a měli s námi pevné nervy. Patří Vám moje velké díky. Zvláště děkuji za velkou podporu a důkladnou přípravu na přijímací zkoušky. A nakonec bych chtěla poděkovat i mé paní třídní učitelce Ivetě Vondruškové, která mě vyslechla a podpořila, když mi bylo nejhůř a paní učitelce Vladimíře Žídkové, která na mě byla vždy hodná a vždy mi dokázala zvednout náladu.

Děkuji i všem mým spolužákům za devět let v naší Základní škole v Hanušovicích a přeji vám všem do dalšího života mnoho zdraví, štěstí a úspěchů při dalším studiu na středních školách.

Tereza Sedlačiková, 9.B